

KARL ARNE

BLOM

SPÖKJÄGARNA PÅ
GLÖMMINGEHUS

KARL ARNE

BLOM

SPÖKJÄGARNA PÅ
GLÖMMINGEHUS

Kids

Karl Arne Blom

Spökjägarna på Glömmingehus

SAGA Egmont

Spökjägarna på Glömmingehus

Omslagsfoto: Shutterstock
Copyright © 1978, 2021 Karl Arne Blom och SAGA Egmont

Alla rättigheter förbehålles

ISBN: 9788711706138

1. e-boksutgåva
Format: EPUB 2.0

Denna bok är skyddad av upphovsrätten. Kopiering för annat än personligt bruk får enbart ske efter överenskommelse med förlaget samt med författaren.

www.sagaegmont.com

Saga är en del av Egmont. Egmont är Danmarks största mediekoncern och ägs till fullo av Egmontfonden, som donerar knappt 13,4 miljoner euro årligen till utsatta barn.

Hej igen!

Du kommer kanske ihåg mej? Anders heter jag. Det är jag som har en syster som heter Kristina, men som jag kallar Bullran för att hon alltid för oväsen. Det är jag som har en morbror som heter Melker. Det är jag som har en mamma och pappa som är på kongress. Medan dom är där är jag hos Melker och Bullran är hos vår tråkiga moster Gerda. Hos Melker har man aldrig tråkigt.

Den dag Melker hade namnsdag fick han sparken från sitt jobb. Han var konduktör. Men han blir alltid tågsjuk när han åker tåg. Det kom en inspektör från Stockholm och gav honom sparken.

Då beslöt jag att vi skulle rymma. Vi hamnade vid Vombsjön och där såg vi en mystisk man, som Melker räknade ut var operasångare. Men han räknade lite fel. Den mystiske mannen var kypare på en pizzeria.

Han heter Werner. Han fick också sparken. Det var på det viset att han alltid skulle provsmaka på all mat. Han älskar mat. Han äter alltid upp allting han ska servera andra.

Werner beslöt sej för att han skulle rymma tillsammans med oss. Och så gav vi oss då iväg. Både Melker och Werner ville hitta lyckan.

Lyckan är nånstans där man får älska tåg fastän man är tågsjuk och där man får älska att äta upp all mat som andra ska äta.

Jag följde med för att se hur det skulle gå.

Och nog hände det saker alltid. Vi körde alltså där, grusvägarna fram. Melker och jag på vår tandemcykel.

Werner på sitt hiskeliga gamla skrälle till cykel, som var utmärkt att cykla på.

Werner ser ett spöke

Medan vi åkte berättade jag för Werner om vilken bra detektiv Melker var. Jag berättade om hur han räknat ut vem Werner var.

- Äsch, sa Melker. Jag hade ju alldeles fel. Han är ju ingen operasångare!

- Vad gör det? sa Werner. Du kan ju tänka som en riktig mästerdetektiv. Det är huvudsaken. Med tiden lär du dej att tänka rätt också. Bara träna du!

En timme senare började det blåsa. Det blåste mer och mer. Till slut blåste det till den milda grad. Melker trampade så han var gul i ansiktet. Werner var röd i sitt ansikte.

- Nu orkar jag bara inte mer! stönade Werner och kollapsade i diket.

Det blåste så man knappt kunde stå upp. Och så började det regna. Först småregn, sen lite värre regn och sen ett regn som var värre än alla oceaner i full storm.

Åskan började mullra och det blixtrade.

- Dr orgy äj of ho! skrek Melker och försökte överrösta stormen och regnet och åskan.

- *Va?* skrek jag.

- *Det ser ut som ett hus där borta!* skrek Melker för allt han var värd.

- Jag orkar inte ta ett steg till! skrek Werner.

- Men vi kan ju få skydd för regnet i huset! vrålade jag.

Då gav han med sej. Vi kämpade oss fram genom stormen.